

Zpravodaj farnosti Brno – Královo Pole

Milí bratři a sestry,

Jedna mladá žena jela autem z práce. Řídila velmi opatrně, protože měla zbrusu nové auto, koupila si ho teprve den předtím. Její manžel na ten model dlouho šetřil. Na přeplněné křižovatce na okamžik zaváhala a narazila blatníkem do nárazníku jiného auta. Strašně se rozplakala. Jak jen takovou škodu vysvětlí manželovi? Druhý řidič ji sice shovívavě vyslechl, ale trval na tom, že je třeba sepsat pojistnou událost. Žena začala hledat dokumenty ve velké hnědé tašce. Vypadl z ní jakýsi lístek. Rozhodnými tahy mužského písma na něm stálo: „V případě nehody si pamatuj, že miluji tebe, ne to auto.“

Přeji vám, abyste v novém roce měli na paměti všichni a neustále: *Důležitější jsou lidé, ne věci.*

P. Josef Jahoda

Dali jste si novoroční předsevzetí?

Milí čtenáři! Stojíme na začátku nového roku. To bývá období, ve kterém si lidé dávají různá předsevzetí. Mnohá z nich pak zůstávají nerealizovaná a tak někteří z nás se už ani o žádná předsevzetí nepokoušejí. Ale proč by tomu tak muselo být? Vstupujeme do roku 2003, ve kterém naše farnost oslaví 150 let svého vzniku. Celý rok by se mohl stát příležitostí k oživení farního společenství a k růstu duchovního života v naší farnosti. Jsou oblasti, ve kterých by se dalo mnohé zlepšit. Nebude to snadné. Velká pasivita věřících není totiž problémem specifickým jen pro Královo Pole. Také *Krpoláček* by rád k tomuto oživení svým způsobem přispěl. Mrzí nás, že při účasti téměř tisíce věřících na všech nedělních mších se nerozebere ani 300 výtisků tohoto farního časopisu. A *Krpoláček* by mohl posloužit nejen těm, kteří přicházejí v neděli na bohoslužby, ale mohl by být určitou formou spojení také s těmi, kteří mezi nás přijít nemohou (nemocní, farníci v sociálních zařízeních, atd.).

Velice postrádáme vaši odezvu. Proto dnes přicházíme s prvním námětem. Obracíme se k vám všem. Na stránkách *Krpoláčku* se ohlížíme do minulosti, ke kořenům naší farnosti. Možná, že získané materiály by se časem mohly stát podkladem pro nějaký sborník, nebo něco podobného. Velice bychom uvítali, kdybyste poslali své vzpomínky na léta minulá, na kněze, kteří v Králově Poli působili (o mnohých se možná ani neví, kde působili, kdy zemřeli), na aktivitu mládeže, veselé příběhy ze života farnosti, atd. Užitečné mohou být i velmi kusé informace.

Dále bychom uvítali, kdybyste nám napsali, o čem byste si v *Krpoláčku* rádi přečetli. Pokusíme se na Vaše náměty reagovat. Předem děkujeme za to, že se pokusíte prolomit bariéru lhostejnosti, uchopíte kus papíru a nějaké písátko a napíšete nám! Přejeme Vám i Vaším blízkým Boží světlo na všech cestách rokem 2003.

Redakce

Historie farnosti

Než jsme se stali farností (3)

Johanité postavili v Králově Poli první kostelík a vykonávali zde také první historicky doloženou duchovní správu. Kdy a kde byl kostelík postaven? Jak vypadal? Jaký byl další osud tohoto kostelíku a také komendy johanitů na Starém Brně? Na tyto otázky se pokusíme odpovědět v tomto pokračování.

Pro stavbu kostelíku johanité vybrali velmi příhodné místo na křižovatce dvou starých důležitých cest [5, 6]. Byla to severojižní transnitní cesta, která vedla z Brna do Černé Hory (dnešní ulice Poděbradova, Božetěchova a Dalimilova). Tuto cestu křížila cesta západovýchodní směřující od Žabovřesk, která nejprve prudce klesala do údolí Ponávky (dnešní Kollárova), za křižovatkou pokračovala k řece (dnešní Křižíkova) a na druhém břehu směřovala k bývalému dvoru augustiniá-

nek (herburgy, viz pokračování (1)) a větvila se na cestu vedoucí do Soběšic a do Zábrdovic (resp. Husovic). V místě křížení cest vznikla ve směru severojižním velká ulicová náves (nejstarší dochovaný název je Horní náměstí, dnešní Mojmírovo náměstí) a kostelík byl postaven v jejím nejvyšším nálevkovitě rozšířeném konci. Kostelík byl dokončen r. 1279 a 21. 6. jej vysvětil vamberský biskup Jindřich jako zástupce biskupa olomouckého [1]. Kostelík byl zasvěcen sv. Vítovi. Před svěcením museli johanité prokázat, že mají patřičnou dotaci (majetkové zabezpečení). V listině uvádějí oratorium (tj. kostelík sv. Víta) s desátkem, lán a dva dvorce s hospodou v Králově Poli (v prostoru pod nynějším Besedním domem), právo horní (plodiny i víno) z vinic kolem Brna a mateřský kostel sv. Jana na Starém Brně. V práci [4] jsou uváděny ještě tři zahrady v Králově Poli.

Vzhled raně gotického kostelíku je zachycen na obraze P. Martina Aretiuse z 2. pol. 17. století (celkový pohled od zá-

padu na kartuziánský klášter a okolní stavby, olej na plátně, 850 x 1080 mm, v majetku Muzea města Brna). Jednoduchý kostelík měl obdélníkový půdorys, jeho podélná osa byla orientována ve směru východ – západ. Tedy stejně, jako je tomu u dnešního farního kostela Nejsvětější Trojice. Kostelík měl jednoduchou sedlovou střechu s malou sanktusovou věžičkou uprostřed (jako má dnešní farní kostel). V západním štítu je na obraze naznačeno malé okénko. Větší okno zakončené obloukem je ve štítové stěně, dvě podobná okna jsou zakreslena také v jižní podélné stěně, kde je uprostřed i vstupní portál. Severní podélná stěna, stejně jako kněžiště kostelíku, nejsou na obraze vidět. Hřbitůvek při kostele obepínala obdélníková zeď, která se na západní straně přimykala ke štítové stěně kostelíku. Vchod na hřbitov byl uprostřed severní stěny.

Komenda johanitů měla v 15. století ekonomické problémy a zastavovala své statky [4]. od roku 1481 do roku 1497 dokonce městská rada odňala řádu správu špitálu [1]. Tato situace pokračovala i v 16. století, kdy se dočítáme také o nekázni v řádu. Je ale zajímavé, že podle zprávy z r. 1598 provedli johanité opravu kostelíku sv. Víta na své náklady [6], když teprve r. 1600 se převoru řádu Mošovi z Moravičan podařilo od městské rady vyplatit veškerý zastavený majetek komendy [1]. Kostelík byl prý už stářím tak sešlý, že musel být znovu zaklenut [6, 7].

Úpadek johanitů pokračoval v důsledku válečných událostí i v 17. století. V době přípravy Brna na obléhání Švédy (první krátké obléhání r. 1643, druhé rozhodující r. 1645) byly ze strategických důvodů v určité vzdálenosti od hradeb zbořeny všechny stavby, aby je nepřítel nemohl využít pro svou ochranu. Komenda johanitů a jejich mateřský kostel sv. Jana se špitálem sice zbořeny nebyly, ale stavby byly válkou asi hodně poničené, protože se uvádí, že v roce 1672 byl kostel sv. Jana obnoven. To již ale farní správa nad tímto kostelem patřila od roku 1624 až do roku 1660 faře sv. Jakuba a komenda johanitů se stala pouhým velkostatkem řádu. Také v kostelíku sv. Víta vykonávala farní správu od roku 1638 do roku 1785 fara sv. Jakuba [1].

Jaký byl další osud johanitů v Brně? Po obléhání Brna Švédy nebyl již obnoven špitál Sv. Ducha. V [1] se uvádí, že v r. 1672 u sv. Jana vykonávala farní správu opět fara sv. Jakuba a spravovala i špitální hřbitov. V kostele sv. Jana sloužil farář od sv. Jakuba mši sv. v den svátku patrona kostela. Dále se dovídáme, že v r. 1760 byl již opuštěný kostel z příspěvků dárců znovu zaklenut a byla pořízena i nová vnitřní výzdoba (kromě jiného i obrazy na tři oltáře). Špitální hřbitov byl zrušen v roce 1784. Kostel sv. Jana časem opět zchátral a r. 1802 jej johanité spolu se svou hospodou na Starém Brně prodali ševci Taslovi. Ten z kostela udělal koňskou stáj. Později zde vznikl pivovar „U bílého kříže“. Velkostatek křížovníků prodal r.1900 bývalý velmistřovo sídlo (vedle nemocnice sv. Anny) a rozprodal pozemky na stavební místa. Ale komenda křížovníků prý v Brně trvala i po roce 1900.

Zdeněk Winkler (z.winkler@centrum.cz)

[1] Šujan, F.: Dějepis Brna. Vlastivěda moravská, 2. vydání. Musejní spolek, Brno, 1928.

[4] Dřímal, J. – Peša, V. a kol.: Dějiny města Brna. Díl 1. Městský národní výbor v Brně, Brno, 1969.

[5] Město Královo Pole. Jeho vývoj a přítomné poměry. Statistický odbor. Městská rada, Brno, 1905.

[6] Bukovský, J.: Stavebně historický výzkum kartuziánského kláštera v Brně – Králově Poli a jeho výtvarné zhodnocení. Závěrečná zpráva výzkumného úkolu F22/1970. VUT Brno, Brno, 1970.

[7] Sadovský, Z.: Dějiny Králova Pole. Ivančice, 1893.

Zpráva z Archy

3. U nás, v Arše

Zase se vám po měsíci hlásíme z Archy. „Pojďte pobejt!“ tak prý naši předkové zvali své hosty do domácnosti. Také my vás dnes chceme pozvat do Archy. Ale kde to je „do Archy“? Nemáme žádnou budovu, žádnou kancelář. Před časem sdružení koupilo starší sanitku a upravili jsme ji pro převoz vozíčkářů. Ani pro auto nemáme vlastní garáž. Také nemáme žádného placeného funkcionáře, všechny aktivity konají naši členové dobrovolně, v době svého volného času, prázdnin, řádných dovolených. A ještě se podílejí finančně na nákladech spojených s akcemi stejným dílem jako postižení kamarádi. Takže, kdo chce „pobejt“, musí s námi na naše společenství, na víkend, na tábor, prostě na nějakou akci sdružení. Přesto, pojdte dál a buďte našimi vítanými hosty. . .

Když se mezi námi objeví nováček, třeba na pravidelném čtvrtěčném společenství, které se koná v ústavu na Kociánce, jeho první povinností je představit se všem přítomným. „A příště přijď zase, z tebe bude časem dobrý velbloud!“ uslyší třeba při loučení. To není nadávka! V Arše téměř neuslyšíte slova „postižený“, „klient“, „asistent“ a podobné odborné termíny. Kdo vozí invalidní vozíky, to je prostě velbloud. Znáte snad jiného, stejně nenáročného tvora, který je vždy připraven zabrat? Kdo není velbloudem, kdo jezdí na vozíku nebo se pohybuje s pomocí berlí, to je prostě obíl. V bibli (1Pa 27, 25-31) se dočtete, že Obíl Izmaelský byl ustanoven na dvoře krále Davida jako správce stáda velbloudů. A hned je jasno, že? Odznakem velbloudů je tzv. halže. To je takový zlatý pŕlměsíc, který nosili i bibličtí velbloudi. Odznakem obílů je hůl. Ale pozor! Hůl zde není nástrojem k pohánění velbloudů. V bibli hůl obvykle označovala osobu vyvolenou, povolanou k nějakému úkolu (např. 4M 17, 16-24). Tím chceme naznačit, že nejen asistent, ale také postižený člověk má v našem společenství své poslání, svůj úkol. Naší snahou je postupně odhalovat poslání postižených i průvodců. Je to někdy těžké, ale velice důležité. Aby se člověk cítil dobře, musí najít své místo ve společenství, pochopit svou úlohu, musí vědět, že na něm záleží.

Jsou mezi námi postižení, kteří se zapojují velice obětavě do práce Archy. Oni o publicitu nestojí, ale mohli by se stát pří-

kladem pro mnohé naše mladé farníky. Tak třeba křesťanské prázdninové tábory – už jsme jich uspořádali 38. A v posledních letech vzniklo několik týmů, které jsou schopné připravit týdenní tábor pro 40 až 50 účastníků včetně programu. Dva tyto týmy vedou vozičkáři. Jedním z nich je Libor, který dokonce absolvoval kurz pro vedoucí táborových programů, tzv. Lipnickou školu. Programy Liborova týmu mají značný ohlas především mezi dospívajícími a znamenaly velké obohacení našich táborů. Veronika, Petra a Petr jsou zase specialisté na nejmenší děti. Veronika s Petrem pracují s dětmi během celého školního roku na pravidelných čtvrtěčných setkáních a víkendových akcích. Petr uplatňuje své muzikální hřívný i jako vedoucí hudebního kroužku, Veronika má jednu velice důležitou schopnost – dokáže oslovit sponzory. Bez jejich finanční pomoci by aktivity sružení zůstaly na papíře, ale o tom jindy. Tato trojice se svými asistenty připravuje celotáborové hry pro naše dětské tábory. A jejich tým sklízí nadšení dětí a náš obdiv. V čem je tajemství jejich úspěchu? Je to především láska, se kterou přistupují ke svým svěřencům. A potom znalost „terénu“. To, co speciální pedagogové nastudovali z knih, oni znají ze svého vlastního života.

Součástí *Archy* je i integrované divadelní sdružení *Divadlo Jaroslava Pokojského*. Pokud vám tento název navodí jméno českého génia Jára Cimrmana, pak vezte, že souvislost není náhodná. Naši herci každým rokem pořádně zatřepou bránci svému věrnému publiku v divadle Barka v Králově Poli i v dalších městech. A viděli jste už naši taneční skupinu vozičkářů *Circles*? Pravda, oni potřebují ke svému vystoupení trochu víc místa a tak příležitostí vidět je není mnoho. Ale tleskali jim až v New Yorku. V polední době již trochu méně vystupuje naše folková skupina *Tumultus*, ale v *Arše* se zpívá stále hodně!

Tak doufáme, že se vám dnes v *Arše* líbilo. A zase někdy přijďte! Jen tak „pobejt“, nebo i nabídnout pomoc. Děkujeme. . .

Zdeněk Winkler (z.winkler@centrum.cz)

Kde můžete najít další informace o Archa Community:

- schránka Archy u hlavního vchodu do kostela
- internet: <http://www.volny.cz/archa>
- Karel Ryšavý, tel. domů 545228089, archa@volny.cz
- Z. Winkler, tel. práce 543562136, z.winkler@centrum.cz

Ministranti

Sv. Tarzicius – Patron ministrantů

Křesťanství se šířilo z Palestiny do všech světových stran. Dorazilo také do Říma, tehdejšího hlavního města obrovské římské říše. I tam hodně lidí přijímalo Kristovo evangelium, ale především vládnoucí třída křesťanství odmítla. Tito lidé začali spolu s císařem křesťany pronásledovat. Zatýkali je a posílali na smrt. Křesťané se však nenechali zastrašit. Scházeli se v podzemních pohřebištích (katakombách) a tam slavili mši svatou. Jednoho dne na konci bohoslužby ohlásil

kněz, že uvěznění křesťané budou předhozeni divoké zvěři, proto je třeba jim donést svaté přijímání. Hlásí se dvanáctiletý chlapec: „Otče, nechej mě nést Ježíše!“

„Jsi ještě příliš malý, Tarzicie.“ „U dítěte Ježíše nikdo hledat nebude. Nevydal bych ho pohanům, i kdyby mě chtěli zabít!“ Kněz přemýšlí a nakonec uznává, že svátostný Ježíš bude u chlapce v největší bezpečí. Zavěšuje mu na krk pouzdro, ve kterém jsou svaté hostie. Tarzicius je objímá pravou rukou a za svítání opouští bezpečné katakomby. Spěchá ulicemi Říma a v duchu se modlí k Pánu Ježíši. Tu ho někdo chytá za rameno. „Hej Tarzicie, co je s tebou? Už jsem na tebe třikrát volal.“ „Co po mně chceš, Claudie?“ odpovídá Tarzicius nevrle. „Pojď si s námi hrát.“ „Teď nemohu, mám důležité poslání, spěchám.“ „Co pak to je? Co skrýváš pod kabátem?“ Tarzicius neodpovídá, jenom ještě pevněji přitiskne Kristovo tělo na svou hrud'. „Je to zloděj!“ volá jeden ze srocujících se kluků. „Nežvaň, Tarzicius nekrade!“ zlobí se Claudius, ale zároveň křičí: „Sem s tím! Co tam neseš?“ „Neukáži a nedám,“ odpovídá pevně Tarzicius a chce už jít. Ale vzápětí na něho doráží horda kluků. Strhávají ho na zem, šlapou po něm, tloučou ho klacky a holemi. Tarzicius se však nevzdává, křečovitě svírá burz s Kristovým tělem. Přicházejí dospělí a ptají se, co se tu děje. „Blázní, víte, co má u sebe?“ křičí nějaký dospělý muž. „Nese svého Boha!“ „Křesťan, křesťan!“ křičí deset, dvacet hlasů. Pohané chtějí vidět, co má u sebe, i kdyby ho měli zabít. Císař zabijí křesťany po tisících a zde je pouze jeden. Ze všech stran na něho dopadají rány. Dostává údery do hlavy i ostatních částí těla. Sténá bolestí, ale nepolevuje. Houfem mučitelů si razí cestu římský důstojník a když spatří bezbranného a ztýraného chlapce na zemi, tak křičí: „Nestydíte se bít bezbranné dítě?“ „Je to křesťan,“ hájí se jeden z okolostojících. „Kdo na něj stáhne ruku, toho srazím k zemi!“ křičí důstojník. Urostlého vojáka se každý bojí, jeden po druhém se vytrácejí. Důstojník se sklání k chlapci. „Tarzicius,“ zašeptá. Sám je křesťan a zná toho malého nositele Boha. Chlapec otevírá ještě oči, dívá se na důstojníka a s námahou vydechne: „Nedal jsem ho.“ Opatrně podepírá důstojník chlapce a pak ho nese v náručí do domu jednoho křesťana. Teprve na lůžku uvolňuje chlapec sevření pouzdra a důstojník je bere k sobě. Šeptá: „Tarzicie, máš nějaké přání?“ Mladý hrdina přikyvuje, ale nedokáže vyslovit to, po čem touží. Jeho oči však vyjadřují touhu jeho srdce. Důstojník mu rozumí. Rozevřel pouzdro a vytahuje z něj Ježíšovo Tělo. V úplném tichu říká: „Tělo našeho Pána Ježíše Krista ať uchová tvou duši k věčnému životu.“ „Amen,“ pohybuje chlapec rty a pak přijímá svatou hostii. Život v Tarziciově těle vyhasíná, ale přesto se v očích mučedníka zablýskne radost. Chlapce naplňuje štěstí. Objímá ho Boží láska. Ježíš převádí duši svého mučedníka k sobě do nebe. Žena zatlačuje zemřelému oči. Důstojník však kleká k mrtvému chlapci a modlí se: „Svatý mučedníku Tarzicie, oroduj za nás!“

Myšlenka na závěr:

Svatý mučedník Tarzicius raději zemřel, než by vydal Pána Ježíše. A proto i my budme stateční a braňme Pána Ježíše, kdyby ho chtěl někdo zesměšňovat. Ale především nikdy nevyměňme svou službu u oltáře za hru u počítače, za film, fotbal nebo hokej. Ministrant nedá Ježíše za nic. Miluje ho a dá mu přede vším přednost.

Lukáš Doležel & René Herman

Světce měsíce

Svatý Jan Bosco

Jan Melichar Bosco se narodil 16. srpna 1815 v Becchi (Itálie) do rodiny chudého rolníka. Měl dva bratry – nevlastního Antonína a vlastního Josefa. Když bylo Janovi pouhých 21 měsíců, umřel mu otec. od té doby musela rodinu živit těžce pracující matka, která ovšem své děti velmi milovala a nikdy je nezapomínala učit úctě k Bohu a Panně Marii. Jan to neměl doma lehké, protože starší bratr Antonín neoceňoval jeho snahu učit se číst a psát a dělal mu mnoho nepříjemností. Jan chtěl být knězem od útlého dětství, ale definitivní rozhodnutí udělal až u františkánů v Chieri, kde jeho žádost o přijetí zaregistrovali a r. 1841 byl v Turíně vysvěcen na kněze don Bosca. A právě tento don Bosco začal postupem času zjišťovat, jak moc mu záleží na výchově (a záchraně) všech těch nešťastných, chudých chlapců, které ve svém městě neustále potkával. S nadšením a houževnatostí jemu vlastní se dal do díla. r. 1846 byla založena první oratoř sv. Františka Saleského a od r. 1859 začal don Bosco organizovat kongregaci salesiánů Dona Bosca. Také sdružení sester Panny Marie Pomocnice je jeho a Boží zásluhou. Ostatně silné Boží působení a přítomnost je vidět v celém jeho životě – ať už vzpomeneme zvláštní prorocké sny nebo samotné dary a zázraky, jež mohl konat.

Po naplněném životě zemřel don Bosco ve věku 72 let (31. 1. 1888) v Turíně, kde je také pochován. Svatořečil ho papež Pius XI. r. 1934. Pokračovatelé díla tohoto velkého světce – salesiáni pracují dodnes ze všech sil při výchově zanedbané mládeže.

Marie Braunerová (mbcko@centrum.cz)

Použitá literatura:

Rok se svatými (Schauber, Schindler)
Don Bosco (Robert Schiélé)

Farní charita

Tříkrálová sbírka 2003

Do Tříkrálové sbírky pořádané Českou charitou na celém území republiky se zapojili i koledníci z naší královopolské farnosti. Někteří měli zkušenosti z minulých let, další

se přihlásili hned po první výzvě Otce Jana, jiní chvíli váhali, než překonali počáteční ostych. Nakonec běhalo po Králově Poli asi dvacet koledníků a vybralo do devíti kasiček celkem 32 828,- Kč.

O aktivitě některých svědčí fakt, že hned po prvním dni se musely z „organizačního centra“ doplňovat cukříky na rozdávání. Některé skupinky dokonce potřebovaly další kasičku, protože jednu již první den po vrch naplnily a oblast, kterou měly ještě obejít byla velká. Každý vedoucí skupinky měl plánek s určitou oblastí, ve které se jeho koledníci pohybovali. Obejít však všechny domy v některých lokalitách nebylo možné. To jen na omluvu spoustě lidí, kterým bylo líto, že k nim „tři králové“ nezavítali. Vezmeme-li v úvahu skutečnost, že v Králově Poli je přibližně 2 500 domů a cca 28 000 obyvatel, mělo by být skupinek 30 až 50.

Většinou se koledníci setkávali se vstřícností a až na výjimky byli obdarováni menší či větší částkou peněz. Radost pak měli nejen obdarovaní, ale i ti obyvatelé Králova Pole, kteří do sbírky přispěli a vědí, že svým dílem pomáhají těm, kteří pomoc druhých potřebují. Jak se zmínil Otec Jan, koledníci umožnili mnoha lidem vykonat dobrý skutek a to je na této charitativní akci velmi důležité.

Nevím, zda jste všichni poznali v hlavních televizních zprávách na ČT1 v sobotu 4.ledna 2003 toho černého krále se žlutým turbanem. Byl to náš ministrant Jenda Zámek ze skupinky, kterou vedl Lukáš Doležel.

Chtěla bych za farní charitu moc poděkovat panu faráři a Otci Janovi za podporu této akce i všem koledníkům, kteří se zapojili a přispěli tak k vytváření tradice tříkrálové sbírky pro charitativní účely. O zkušenosti – co zaskřípalo, co by se dalo zlepšit – se vzájemně podělíme. Domnívám se, že nám například scházelo zapojení menších dětí. Ty však musí mít podporu svých rodičů. Nejmladší letošní koledník byl desítiletý Josef Řídký, věk většiny koledníků byl 14 až 25 roků. Rezervy jsou jistě i v nápaditosti kostýmů jejich „veličenstev – králů“.

za FCH Marie Slavíková

Krpoláček

Náměty a příspěvky

Pokud se chcete podílet na přípravě Krpoláčka, můžete své příspěvky a náměty vkládat do krabice s označením „Krpoláček“, kterou naleznete pod nástěnkou u bočního vchodu. Prosíme uveďte spolu se svým příspěvkem i své jméno a kontakt na vás (nejlépe telefonní číslo nebo elektronickou adresu). Děkujeme.

Pokud máte možnost nám předat příspěvek elektronickou poštou, můžete jej poslat na adresu krpolacek@katolik.cz.

*Vydala Římskokatolická farnost při kostele Nejsvětější Trojice v Brně – Králově Poli.
Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.*